

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia XI. Inuidet B. Virgo soli perennem Filij sui adspectum, cuius
imaginem credit fonti, cui adsidet, innatare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

ELEGIA XI.

Inuidet B. Virgo soli perennem Filij
sui adspectum, cuius imaginem cre-
dit fonti, cui adsidet, innatare.

1. Longiores absentis Pueri accusat moras.
2. Inuidet soli Filij sui conspectum.
3. Existimat se Pueri sui effigiem in aquâ ad-
spicere.

ARbor vti verno quæ plurima floruit anno,
Hibernâ luger sub niue nuda comis:
Sic & ego, cui lessez modò gloria stirpis
Flos Puer, erepto faucia flore quærar.
Quique prius mea lux radios adflabat & ignes,
Ille cauam nubes frustrat vt vda manum.
Inque graues acuit curas cor triste parentis,
Tot cui delicias lacteus antè dedit.
Virginis hic de lacte satur sat vt hæserat vlnis,
Inuitans auidis oscula blanda genis,
Auolat incertis Puer, ales vt auia, pennis,
Eluditque leui brachia vana fugâ.
Et benè si numero soles sub nube doloris,
Quos intempesto nox grauat arra polo,
Arfit & alfit alens alternæ tedia sortis,
Sole ter vltus ager, rore ter vda seges:
At tibi purpurei fator aureus ille diei
Inuideo latos per Syra regna dies;
Cui darur, vt spectes omni de cardine IESVM,
Seu iuga celsa subit, seu sola plana secat.
Inque vicem puro te lumine spectat IESVS,
Adspirans radijs aurea dona suis.
Tu, cui nil dederis, recipis iubar ipse Puelli;
Ast vbi do corpus, triste reporto nihil.
Dum mera nox inestâ premit, ah! premit vsque Parentè,
Nec finit hæc oculo spem propiore legi.

Quod

Quod super, vt teneros fregit labor improbus artus,
 Hæc ego sub palmâ molle reclino latus.
 Molle putasne latus mollem decumbit in herbam?
 Quælibet herba rudi spina fit hirta toro.
 Scilicet ad palmam viridi mihi fontis in vndâ,
 Heu! memôr ærumnæ prænatat umbra meæ.
 Cernis, vti saliente petrâ fons vitreus exsul
 Abnatat in valles, aut sola prona ruit?
 Exin nulla quies, mora nulla fugacibus vndis;
 Stue petunt syluas, seu noua prata rigant,
 Quoque magis fugiunt, magis virget & agmen aquarum
 Irreduces prono scindere calle vias.
 Id simul ac vidi, querulo tum murmure dixi:
 Tu speculum vitæ deuia lympha meæ es.
 Par hic imago, mei pellucet imago doloris,
 Qui tibi muscoso desilit è scopulo:
 Riuus enim fugitans Christi fugitantis imago est;
 Vt procul indignis fontis aberrat aquis,
 Sic longinqua petit Matris diuortia IESVS,
 Omnibus & nullis exsul & hospes agris.
 Sed tristes dat Mater aquas, fons gaudia pascit:
 Discrepat hoc vnum, cetera fontis habet.
 Prona sed vt nitido defixi lumina stagno,
 Spes mihi formosis adnatat hausta vadis.
 Credula ni mendax fallat mea lumina Naïs,
 Hic natat in liquido pulchra figura vitro.
 Hæc Pueri certè, nec aberro, simillima lymphæ
 Forma niter, citimo iam pede radit aquæ.
 Tam citò quò rapidis (mirum) Puer aduolat alis?
 Nescit Amor lentæ tædia ferre moræ.
 Quid moror, ah! niteo circum dare vincula collo,
 Vincula, queis tristes soluero corde metus?
 Ergo manus manibus, simul apprimo pectore pectus,
 Lactea lacteolis oscula & addo genis.
 Heu! sed auara cauos frustratur imago lacertos;
 Umbra vel vnda fugit, quod modo stringo, caput.
 Nil misere linquit pignus nisi triste doloris.
 Hoc spoliū è Gnato flens leget ergo Parens?

ELEGIA